

Végh Attila

Transzbeton

A régi ház helyén irodaház nőtt.
Alatta van egész gyerekkorom.
Megteríték a beépített kertben,
a kisasztalon - mit nekem beton!

Olajozott az irodaházi élet:
rabszolgahad indul a büfébe.
S hogy a mélygarázs alatt élek,
a betonon túl nem venni észre.

A családdal fénysonkát reggelizünk.
Tejeskávénk az irodán átfő.
A gipszkartonból fakad teavizünk,
zöldségünk a vezér asztalán nő.

Vagy mi nem létezőnk, vagy ők nincsenek.
Válassz, milyen valóságot hiszel.
Odafönt az érzést sarkos panelek
terelgetik: beérni ennyivel.

A mi életünk itt, a láthatatlanban
mégis az ő szívükbe nyilall.
Elszédül, megremeg a betonkatlan,
de a rend helyreáll, nincs semmi baj.

„Biztos leesett a vércukrom kissé”.
S felejtik a múltó rosszulétet.
Dolgoznak tovább, működik a klisé.
Röfögnek a kávéfőző gépek.

Mi látjuk őket, de nem érdekelnek.
Beszélgetünk még reggeli után.
A régi kert fái jövőt lehelnek.
Izzik a reggel. Száz tonna urán.